

Săptămânal
de
informații
și
investigații

fi LERT fi

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 20 • 26 octombrie - 1 noiembrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Nebunie românească

CLAUDIU BRAN

Nu avem noi păpică, siguranță și liniște, dar nici că ne plictisim nu ne putem plânge. Dacă românii puteau fi ținuți în frâu, pe când erau mici și proști, cu pâine și circ, se pare că nouă, cu atâta circ, nici pâine nu ne mai trebuie. Să luăm, spre exemplu, săptămâna care abia s-a încheiat. Elena Udrea, fata cu fusta scurtă de la Cotroceni, n-a mai rezistat și și-a dat demisia. I-o cereau, de ceva vreme, Puterea, Opoziția, presa și, bineînțeles, propria-i conștiință. Singurul fericit din toată afacerea asta a fost soțul doamnei, care a redevenit cocoș la el acasă. Acum are și cu ce. Bivolaru, propovăduitorul urinoterapiei, a fost eliberat de către sudezi. Omul a cerut și azil politic. Nu are cum să nu-l primească, după ce a declarat că va face pentru Suedia lucruri minunate, pentru că era nevoie. Dacă știam mai demult, îi trimiteam la suedezi și pe Hayssam, Gheară, frații Cămătaru sau nea' Pompilică, vecinul meu de bloc care exersează în fiecare seară la clarinet. Senatorii s-au trezit că dacă nu discută despre proiectul de lege al UDMR prin care câteva județe ale României devin stat în stat, legea se votează singură, din cauza trecerii timpului. Ei, săracii, au o scuză: au discutat despre lucruri mai importante, cum ar fi propriile salarii și restul facilităților pe care le doresc. La Ceamurlia de Jos s-a încheiat starea de carantină. În schimb, locuitorii unui cartier din Capitală au intrat cu toții în panică după ce au găsit un porumbel mort. În Irak a început procesul lui Saddam, care, cât o fi fost el de dictator, n-a avut onoarea să fie împușcat precum Ceaușescu, iar la București s-au încălzit, în sfârșit, caloriferele. În replică, vremea s-a încălzit și ea, la fel de brusc. Cu toate acestea, ar fi fost plictisitor rău dacă nu i-am fi avut pe Gigi Becali și pe prietenul lui, Bodu. Dacă nici ăștia doi n-au făcut circ, atunci ar trebui luată serios în considerare problema schimbării definiției din DEX a acestui cuvânt. Din fericire, așa cum ne-am obișnuit de atâta timp, totul e bine pentru că s-a terminat cu bine. Așa că va fi bine, iar la vară, cald. Să trăim până atunci.

⇒ **ANALIZĂ** | **Lege antiromânească din partea aleșilor noștri: discriminarea românilor.....2**

⇒ **DOSAR** | **UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (VII).....5**

⇒ **TOP SECRET** | **Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XVI).....6-7**

⇒ **INVESTIGAȚII** | **Cine și cum ne ascultă telefoanele.....9**

În umbra lui Omar Hayssam

pag. 3

ANCHETĂ | pag. 10-11

Filiera arabă din România

SUB LUPĂ | pag. 4

Legitimă apărare sau... crimă

Lege antiromânească din partea aleșilor noștri: discriminarea românilor

Un proiect de lege depus de către UDMR, în primele luni ale acestui an, la Parlament este pe cale să se transforme, în aceste zile, în lege. Surprinzător, media românească i-a acordat prea puțină atenție, deși prevederile sale, citite cu atenție, fac părul măciucă oricărui cetățean cu bun-simț și o urmă de judecată al acestei țări. Concret, aplicarea acestei legi poate duce la enclavizare, iar exemplul fostei Iugoslavii ar trebui să pună pe gânduri atât politicienii, cât și simplii cetățeni. Scopul este unul dublu: autonomia aproape totală a teritoriului românesc locuit de către etnici maghiari și strângerea tuturor pârghiilor puterii în mâna UDMR. Istoria recentă a demonstrat că, în condițiile unei lupte strânse între polii politici din țara noastră, cele șase procente pe care UDMR le obține, invariabil, la fiecare patru ani sunt suficiente pentru a aduce această formațiune la guvernare, alături de indiferent cine câștigă alegerile. Și ca totul să fie ca în filme, proiectul de lege prevede ca toate cheltuielile și sumele necesare preconizatei „instituții culturale” să fie suportate de către statul român.

Santaj ordinar

Aflat la Oradea împreună cu radicalul LaszloTokes, fostul premier ungar Viktor Orban se declara dezamăgit de faptul că Ungaria a devenit, după Slovacia, a doua țară al cărei Parlament a ratificat acordul de ade-

rare a României la Uniunea Europeană. „A fost un pas pripit al puterii de la Budapesta”, a spus Orban, motivând prin faptul că „nu există dovezi că România îndeplinește condițiile de integrare în UE sub aspectul politicii față de minorități”. El a adăugat că este „cu totul de acord” cu episcopul Laszlo Tokes, care a spus că națiunea maghiară a ratat două șanse de a impune României să acorde autonomia maghiarilor din Transilvania. „Prima, înaintea acceptării României în Parlamentul Europei, iar a doua, înaintea primirii României în NATO”. Tokes a declarat că „Guvernul de la Budapesta trebuie să se ocupe de problema românizării, nu doar a ținutului Secuiesc, ci a tuturor ținuturilor locuite de maghiari în Transilvania, problema care a luat proporții nemaîntâlnite pe linie administrativă și bisericească”.

Asta în timp ce România este țara care a acordat minorității maghiare mai multe drepturi și facilități decât oricare alta, fapt recunoscut și subliniat de către toate organismele internaționale.

Egalitate, dar nu pentru căței

Reprezentanții Partidului Conservator au propus ca în această lege să își facă loc prevederi care să vină și în sprijinul românilor din județele în care sunt minoritari. Președintele Uniunii, Marko Bela, a apreciat că acest lucru ar fi „o

bizarerie”. El a atacat partidul condus de Dan Voiculescu, spunând că reprezentanții PC „au devenit peste noapte mari apărători ai intereselor naționale”. La rândul lui, Demeter Janos, președintele Consiliului Județean Covasna, a declarat că propunerea conservatorilor este în contradicție cu normele europene. El a precizat că solicitarea PC nu poate fi acceptată deoarece consilierii locali și județeni sunt aleși, și nu numiți în funcție, prin urmare este un drept al comunității locale să aleagă pe cine vrea în consiliile locale și județene.

Odată intrată în vigoare, această lege obliga autoritățile române, deci, inclusiv justiția, să „țină seama” de voința reprezentanților etniei implicate într-o cauză. Articolul 14 interzice modificarea limitelor teritoriale ale județelor sau circumscripțiilor electorale, în defavoarea ponderii minorităților tradiționale care locuiesc în aceste zone.

Se cere apariția consiliilor autonomiei culturale ca autorități administrative autonome cu personalitate juridică și avizul obligatoriu al acestor organisme pentru numirea unor directori de școli. Vorbim despre crearea unui stat în stat, iar posibilitatea ca unui român care locuiește în această zonă să-i fie garantate drepturile este „o bizarerie”.

Bătaia pe ciolan

Președintele Uniunii Civice Maghiare Covasna, Gazda Zoltan, a criticat dur proiectul de lege privind statutul minori-

tăților naționale în România, afirmând că este antidemocratic, antinațional și anticonstituțional. Gazda a declarat că în proiectul de lege ar trebui introdus statutul de autonomie teritorială al CNS și statutul de autonomie personală și culturală a CNTM. În opinia lui Gazda, proiectul de lege privind statutul minorităților naționale în România reprezintă mai mult interesele Guvernului decât pe ale comunității maghiare. „Nu s-au luat deloc în considerare recomandările forurilor internaționale sau europene. Lipsesește din proiect subsidiaritatea, intenția de autogovernare care a fost recent subliniată de Parlamentul European. Noi solicităm, printre altele, să se introducă în lege statutul de autonomie teritorială al Consiliului Național Secuiesc și statutul de autonomie personală și culturală al Consiliului Național al Maghiarilor din Transilvania”, a spus Gazda.

Uniunea Civică Maghiară cere autorităților statului să ia măsuri pentru stoparea procesului de adoptare a proiectului de lege privind statutul minorităților naționale, pe motiv că acest proiect ar fi anticonstituțional și ar leza anumite drepturi ale cetățenilor. Într-o scrisoare remisă presei se arată că proiectul de lege privind statutul minorităților naționale, elaborat de UDMR, „nu beneficiază de suportul societății maghiare din România, fiind, de fapt, un proiect agreat și promovat de cei care vor să monopolizeze definitiv reprezentarea

politică a maghiarilor din România”. Potrivit scrisorii, în cazul adoptării proiectului, UDMR „își va spori astfel mijloacele de a șantaja politic societatea maghiară din România și clasa politică deopotrivă”. În aceeași scrisoare se arată că, în afara considerentelor politice, proiectul de lege, în forma lui actuală, este inacceptabil și din considerente juridice, deoarece încalcă prevederile Constituției României și principiul constituțional al egalității în fața legii, contravine cerințelor ordinii de drept și încalcă principiul egalității contribuabililor. Proiectul respectiv, consideră reprezentantul UCM, lezează dreptul la proprietate privată, respectiv dreptul de a dispune liber asupra acestei proprietăți, deoarece Consiliile Autonomiei Culturale care s-ar înființa pe baza legii ar avea competențe în domeniul organizării, administrării și controlului activității în unitățile de cultură și învățământ particulare, respectiv în domeniul numirii conducerii acestor unități. „Eventuala adoptare a proiectului de lege privind statutul minorităților naționale în forma lui actuală ar legitima monopolul politic etnic minoritar, ar determina noi inegalități etnice și instituționale în România și ar compromite ideea și practica europeană a autonomiei culturale”, se mai arată în scrisoare.

Râd și preșcolarii

Adjunctul Avocatului Poporului, Vasile Burtea, a susțit

nut că proiectul de lege privind statutul minorităților naționale conține prevederi anticonstituționale. „Mă refer la anumite articole, cum e art. 31 lit. A, care prevede că Departamentul pentru Relații Interetnice (DRI) trebuie să-și dea avizul pentru ca minoritarii să poată participa în alegeri. Altfel spus, DRI ne spune «dumneata candidați dacă îți dau eu avizul», a declarat Burtea. „Eu, ca minoritar, nu aș vota Legea statutului minorităților naționale din cauza anumitor prevederi. Deși îmi doresc o lege a minorităților, pe aceasta nu aș vota-o, mai ales că în ea se regăsesc niște minunății de răd și preșcolarii. Cum putem susține o lege care din start este anticonstituțională? (...) Pentru mine este o jignire să primesc explicații că ne-a cerut cineva din Uniunea Europeană să facem o lege proastă și după aceea să mi se spună că nu ne-a cerut nimeni. Nu cred că un edificiu care pornește cu o fundație strâmbă poate fi îndreptat mai târziu din tencuială”, a declarat Burtea în cadrul unui seminar organizat la Târgu Mureș.

Românii sunt discriminați

Împotriva proiectului s-a arătat, la același seminar, și Ioan Solomon, reprezentant al românilor din Covasna, consilier local PNL la Sfântu Gheorghe. Solomon a afirmat că el, ca român trăitor în Covasna, reprezintă „o minoritate într-o situație de paradox” pe care nu o dorește nimănui, mai ales că „experiența a ce se întâmplă zi de zi acolo spune altceva”.

„În zona noastră, UDMR e la guvernare, autogovernarea e fapt împlinit. Dar minoritatea română din zonă este în situație de discriminare. Este o atmosferă încărcată. Consiliul Local din Sfântu Gheorghe a impus prin regulament ca în ședințe să se vorbească numai limba maghiară. Cu colegul maghiar cu care am vorbit până la începutul ședinței în limba română, în timpul ședințelor vorbesc prin translator, pentru că eu cunosc foarte puțin limba maghiară”, s-a plâns Solomon.

DEPARTAMENTUL ANALIZĂ

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108,
Sector 4, București
Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

dezvăluiri

În umbra lui Omar Hayssam

Ne place sau nu, dar trebuie să recunoaștem că în România, după revoluție s-a dezvoltat o puternică comunitate arabă. Marea majoritate a arabilor rezidenți s-au integrat în societatea românească, neexistând probleme deosebite în ceea ce îi privește. Alții însă au ocupat prima pagină a ziarelor, din cauza implicării lor în afaceri de stil mafiot, din cauza infiltrării și coruperii unor funcționari de stat și ai unor reprezentanți ai mediului politic.

Ieri studenți, astăzi prosperi oameni de afaceri

De fapt, fenomenul prezenței etnicilor arabi în România datează de la mijlocul anilor '70, când facultățile din București, Timișoara, Iași, Craiova, Cluj au fost luate cu asalt de studenți din zona Orientului Mijlociu.

Se apreciază că aproximativ o jumătate de milion de studenți arabi au învățat în România între 1980 și 1990. Mulți dintre arabii care au studiat în România au revenit după 1990 și, profitând de relațiile stabilite anterior, în special pe linia securității, au ajuns prosperi oameni de afaceri.

Conform surselor MAI, din 1990 până în prezent 829 de studenți arabi au venit în România; 1.227 de cetățeni arabi au cerut rezidența în România; 449 de cetățeni arabi au solicitat drept de ședere în scopul întregirii familiei; 3.150 de cetățeni arabi au solicitat permise

de ședere temporară, iar 2.030 de cetățeni arabi au fost expulzați din România.

Lemn românesc pe firme arabe

Unul dintre principalele motive pentru care arabii au ales să se stabilească în România, după 1990, a fost reluarea sau continuarea vechilor afaceri derulate înainte de revoluție cu Ministerul Comerțului Exterior sau cu întreprinderile acoperite ale securității, gen ICE Dunărea. Un exemplu edificator este Mohamed Farzat, unchiul lui Omar Hayssam, care s-a ocupat de exportul de tractoare românești, dar care în 1988 a fost deconspirat ca ofițer al serviciilor de spionaj siriene. Afacerile cetățenilor arabi acoperă cele mai variate dome-

nii, de la export-import la afaceri imobiliare; de la restaurante și hoteluri până la exploatarea și exportarea materialului lemnos. Principala materie primă pe care arabii o exportă din România este lemnul. Aproximativ o treime din masa lemoasă exportată a trecut prin firmele unor arabi.

În 2004 s-a exportat lemn în valoare de 832 milioane de euro, la un preț de 20 de euro pe metrul cub. Luând în calcul o medie de 220 de metri cubi tăiați la hectar, rezultă că au fost exportate 190.000 de hectare de pădure, reprezentând 3% din pădurile țării.

Gafe prezidențiale și afaceri enorme

Până la afacerea ziariștilor sechestrați în Irak, cel mai con-

troversat arab din România era Fahti Taher, cu o avere estimată la 200 milioane de dolari. Deține grupul Excelent Kandia, un pachet important de acțiuni la Hotelul Marriot, acțiuni la firma de asigurări AGI România, mai multe terenuri în zone bine cotate ale Bucureștiului etc. Numele său a fost pomenit în legătură cu scandalul acțiunilor de la Adevărul și cu decesul lui Dumitru Tinu.

Fahti Taher, ca și Omar Hayssam, a fost considerat sponsor al PSD și prieten al fostei eminențe cenușii Viorel Hrebenciuc. Frații Ahmad și Mohammad, prezenți în România înainte de revoluția din 1989, au fost implicați imediat după 1990 în importul de țigări și cafea, iar în prezent sunt proprietarii lanțului de restaurante

Spring Time, ai hotelurilor Perla-Majestic din Mamaia, Olimp și Jupiter, precum și al altor hoteluri.

Murad, cotelat la un moment dat ca fiind cel mai puternic investitor străin de pe litoralul românesc, a fost bun prieten cu celebrul ministru al Turismului Dan Matei Agathon, care l-a și compromis pe Ion Iliescu, invitându-l la inaugurarea hotelului Majestic din Mamaia, deși se cunoștea de către serviciile speciale că frații Murad provin din Libanul de Sud, zonă de recrutare a gherilelor islamiste și este de presupus că erau simpatizanți ai organizației teroriste Hezbollah.

Terorism arab în România

În 1968 se semnalează pentru prima dată pătrunderea organizațiilor teroriste arabe pe teritoriul țării, obiective fiind cetățeni ai altor state (evrei, americani) dar și personalități sau instituții din România.

În 1972, prin cooperarea dintre securitate și Mossad a fost prevenită ocuparea Ambasadei Israelului din București de către teroriști palestinieni.

În 1973, USLA (actuala brigadă Antitero) a capturat o importantă cantitate de explozibil aparținând organizației Septembrie Negru, destinat unui atentat împotriva Ambasadei Israelului din București.

În 1974, patru teroriști au încercat să-l asineze pe președintele Congresului Mondial Evreiesc aflat în vizită oficială

în România. Tentativa a fost dejucată de ofițerii USLA. În 1975 a fost expulzat din România un grup de teroriști germani aparținând bandeii Baader-Meinhof, care încearcă să furnizeze arme, explozibil și documente false unui terorist palestinian.

În 1977, ambasada Egiptului a fost ocupată în forță de un grup de studenți arabi, nemulțumiți de tratativele dintre conducerea de la Cairo și Israel.

În 1984 un student palestinian l-a împușcat mortal pe diplomatul iordanian Al-Mufti. Politicianul era membru al organizației teroriste Abu-Hidal.

În 1985 o mașină capcană a explodat la Universitatea Politehnică din București provocând moartea a doi ofițeri USLA. Atentatul a fost pregătit de organizația teroristă Frații Musulmani, prezentă și acum în România.

În 1986 Ali Mohsem, membru Hezbollah, a fost depistat în România de ofițerii Brigăzii Antiteroriste.

În 1998 o bombă artizanală a fost descoperită sub Podul Izvor din București, cu puțin timp înainte de Ziua Națională. Atentatul nu a fost revendicat, iar autorii nu au fost descoperiți.

În 2000, o bombă artizanală a fost descoperită la Craiova, în WC-ul unui vagon CFR. A fost dezamorsată cu 15 minute înainte de explozie. Atentatorii nu au fost descoperiți.

Spălare de bani pentru structurile teroriste

Deputatul Ion Stan, în 2001, declara: „În perioada 1999-2001, printr-o succursală a unei bănci, s-au efectuat transferuri în valoare de 160 milioane de dolari într-o țară din Orientul Mijlociu, în contul unor firme sau al unor oameni de afaceri cunoscuți ca aparținând unor grupări islamice extremiste.“

Directorul SRI, Radu Timofte, a arătat la rândul său că există pe teritoriul României oameni de afaceri de origine arabă, cunoscuți ca finanțatori ai unor organizații teroriste.

Antrenată în războiul anti-terorist, România nu este protejată de eventuale acțiuni violente ale organizațiilor fundamentalist-islamiste.

Atentatele de la New York, Madrid, Londra sau cele din Turcia demonstrează că fundamentalistii sunt departe de a fi înfrânți.

Bucureștiul poate fi o țintă. GEORGE DORŢI

Legitimă apărare sau... crimă

S-a scris mult și s-a discutat și mai mult despre întâmplarea nefericită din Primăverii, în urma căreia o persoană a murit iar alta se află într-o încurcătură mare care se poate lăsa cu ani de închisoare.

Mă întrebam la un moment dat: o fi bine, o fi rău că se discută așa de mult în mass-media despre acest subiect?

Consider și eu, ca și alții care au mai scris despre aceasta, că dezbateră este necesară din cel puțin două motive:

1. Este un caz fără precedent.

2. Parchetul ar fi trebuit să participe la mai multe conferințe de presă pentru a lămurii opinia publică cu unele aspecte ale cazului, reducând astfel la maximum sau eliminând chiar posibilitatea unor speculații care s-au făcut și continuă să se facă pe acest caz.

Întrebări peste întrebări

Pe posturile de televiziune care au abordat într-un fel sau altul subiectul în discuție au apărut tot felul de persoane. Unele cu pregătire și practică de specialitate (în special avocați), altele fără legătură cu domeniul, care și-au spus părerea, adâncind și mai mult confuzia în care se găsește cetățeanul de rând referitor la acest caz. A fost sau nu a fost legitimă apărare în cazul Adrian Iovan?

Ce căuta victima Bogdan Iancu la acea oră în locuința soților Iovan?

Ce se putea face într-o astfel de situație pentru a nu trece dincolo de bariera legii?

Acestea sunt numai câteva întrebări la care parchetul trebuie să găsească răspuns, fiind

singurul organ competent în acest caz.

Filmul evenimentelor îl cunoașteți. La o oră târzie din noapte, Iancu Bogdan a intrat în locuința soților Iovan din Alea Primăverii, fiind în stare avansată de ebrietate (alcoolemia: 1,72). Nu avea asupra lui cuțit, pistol, bătă ori alte obiecte dure. Singurul obiect găsit asupra lui a fost un telefon mobil. Poarta și ușile locuinței au fost deschise (nu s-au folosit chei potrivite).

Domnul Adrian Iovan s-a trezit din somn speriat, a luat arma de vânătoare, un Winchester calibru 12, o armă puternică și performantă. A introdus 5 cartușe în magazia armei și unul pe țeavă.

În acest timp, Iancu Bogdan a părăsit locuința, respectiv dormitorul, a ieșit pe un geam de la bucătărie și, intenționând să fugă, s-a agățat de țeava de gaz care era fixată pe peretele exterior al clădirii (vilei familiei Iovan).

Adrian Iovan a îndreptat țeava armei spre Iancu Bogdan de sus în jos și dinspre stânga spre dreapta executând foc asupra victimei. Dată fiind distanța mică de tragere, calibrul armei mare, forța distructivă a proiectilului a fost devastatoare. Practic i-a zburat o jumătate de cap victimei.

Era sau nu în legitimă apărare Adrian Iovan?

Articolul 44 din Codul Penal ne răspunde: „Este în legitimă apărare acela care săvârșește fapte pentru a înlătura un atac material, direct, imediat și injust, îndreptat împotriva sa, a altuia sau împotriva unui interes obștesc și care pune în pe-

ricol grav persoana sau drepturile celui atacat sau interesul obștesc.

Se presupune că este în legitimă apărare și acela care săvârșește fapta pentru a respinge pătrunderea fără drept a unei persoane prin violență, viclenie, efracție sau prin alte asemenea mijloace, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea.

Este de asemenea în legitimă apărare și acela care din cauza tulburării sau temerii a depășit limitele unei apărări proporționale cu gravitatea pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul.“

În cazul în speță se poate discuta despre două situații importante.

Prima situație: când cei doi se aflau față în față și când Adrian Iovan, speriat, tulburat de prezența unui străin, posibil hoț, posibil criminal, în dormitorul său, a luat arma, l-a amenințat, l-a somat pe intrus să părăsească dormitorul.

În acest moment, dacă Iovan descărca arma în victimă se putea vorbi despre depășirea limitelor legitimei apărări. Întrucât victima nu a avut asupra sa nici o armă cu care să-i pună în pericol grav viața, integritatea corporală sau bunurile.

În situația prezentată s-ar fi putut lua în calcul o tulburare, o stare de teamă a lui Adrian Iovan, de aici și circumstanțe atenuante.

A doua situație care trebuie analizată, este aceea când victima Iancu Bogdan a părăsit locuința speriat de amenințările lui Iovan, a ieșit pe geamul de la bucătărie și s-a agățat cu mâinile de țeava de gaze fixată pe peretele exterior al clădirii.

În acest moment victima nu mai prezenta nici cel mai mic pericol, era practic imobilizat (ambele mâini fiind pe țeava de gaze), corpul fiind suspendat deasupra pământului la 2 metri aproximativ. Acesta este momentul când Adrian Iovan a executat foc de armă de sus în jos și de la dreapta la stânga țintind capul victimei care s-a sfărâmat la pătrunderea și ieșirea proiectilului din el.

În momentul în care a tras cu arma asupra victimei, se afla Adrian Iovan în legitimă apărare?

Se săvârșea asupra lui un atac material din partea victimei? Nu.

Era atacul direct? Nu.

Era atacul imediat? Nu.

Un om atârând cu ambele mâini de o țeavă de gaze și suspendat deasupra pământului punea în pericol grav persoana sau drepturile lui Adrian Iovan? Nu.

Nu i-a dat nici o șansă

În mintea lui Adrian Iovan s-a cristalizat o rezoluție infracțională. A apărut ideea de a ucide. A luat arma, a încărcat-o și a urmărit victima, fiind conștient că aceasta nu prezenta nici un pericol, cu atât mai mult cu cât victima fugea, încerca să dispară.

Deci un eventual atac (care de fapt nu a existat nicio dată) fusese respins.

Dacă nu există atac, nu poate exista nici apărare. De cine te aperi? Împotriva cui?

În aceste condiții, Adrian Iovan cu intenție directă a ucis victima. A urmărit-o și când s-a aflat aproape de aceasta a împușcat-o în cap, deși știa că în mod sigur va muri. Nu i-a dat nici o șansă. Nu a împușcat-o în picior. Nu a tras foc de armă în plan vertical pentru ca

victima, auzind detunătura, s-ar fi speriat și ar fi rămas pe loc până la sosirea organelor de poliție. Acestea ar fi stabilit poate și adevăratul motiv al prezenței victimei în casa soților Iovan.

Mare atenție, se poate crea un precedent periculos. Sub masca legitimei apărări pot fi uciși oameni, care atrași într-o capcană s-o termine scurt. Legitimă apărare. Care apărare? Care atac? Unde sunt armele cu care s-a atacat? Cine spune că a existat un atac? Cum s-a dovedit aceasta? În nici un fel. Simple declarații ale făptuitorului, neconfirmate de cercetarea la fața locului sau de alte probe cu care să se coroboreze. În plus, o droaie de prieteni și cunoștințe care consideră că Iovan a procedat corect și că „bine i-a făcut“.

Pentru a pune capăt oricărui speculații, parchetul ar trebui să facă mai multe conferințe de presă și să informeze populația privind mersul anchetei. Aici nu este vorba despre complici rămași în libertate, iar prin informarea opiniei publice s-ar fi periclitat soluționarea corectă a cazului.

Mai suntem convinși că justiția își va face datoria cu profesionalism. Deocamdată, prezumția de nevinovăție trebuie să funcționeze.

IOAN CREȚU

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (VII)

Pe măsură ce cultul personalității cuplului Ceaușescu, promovat de un aparat de partid corupt, atinge proporții comparabile cu cel din Coreea de Nord, ofițerii din diferitele compartimente ale Securității, inclusiv cei din UM 0110, au început să aibă dificultăți în munca cu rețeaua informativă.

Din cauza scăderii nivelului de trai, din cauza politicii aberante de sistematizare, din cauza reducerii dreptului la informare și la cultură, cetățenii cu posibilități informative reale fie refuzau atragerea la colaborare, fie mimau colaborarea cu ofițerii sau rezidenții securității.

În anii 1986-1987, Elena Ceaușescu ar fi pus la cale o „lovitură de palat” prin care Nicu Ceaușescu ar fi urmat să devină secretar general al PCR, ea însăși „președinte executiv” iar generalul Constantin Olteanu, ministrul Apărării Naționale, prim-ministru

Pe de altă parte, Elena Ceaușescu își crease, conform memorialistului Ion Rațiu, fost șef al Direcției I, o rețea informativă proprie, recrutată la nivelul cabinetelor secretarilor CC al PCR și în rândul unor nomenclaturişti ai partidului comunist.

Pentru că răspundea de sectorul de cadre al Comitetului Central, Elena Ceaușescu primea informații cu un conținut aberant care contraziceau datele și informațiile securității statului.

În anii 1986-1987, Elena Ceaușescu ar fi pus la cale o „lovitură de palat” prin care Nicu Ceaușescu ar fi urmat să devină secretar general al PCR, ea însăși „președinte executiv” iar generalul Constantin Olteanu, ministrul Apărării Naționale, prim-ministru.

Asupra acestui proiect se pare că a fost informat Mihail Gorbaciov, care în principiu și-ar fi dat acordul la doborârea lui Ceaușescu de către o facțiune a activului de partid.

Având în vedere nivelul înalt la care se complota, este evident că securitatea era o instituție încrămățată în proiect.

Conform regulamentelor interne și ordinelor de muncă, Securitatea nu putea urmări activiștii de partid și nici nu putea recruta în rețeaua informativă membrii PCR, decât cu aprobarea primilor secretari.

În 1986, generalul Iosif Constantin a fost înlocuit de la comanda UM 0110 cu generalul Victor Nicolciuiu. Ofițerii care răspundeau de linia de muncă „Gladiola” (lucrarea informativă a agenturii sovietice din România) au constatat că serviciile de informații so-

Ca o noutate în modul de operare al serviciilor de informații est-europene pe spațiul românesc merită amintite abordarea cercurilor dizidente din rândul intelectualilor, precum și influențarea minorității maghiare de către spionajul ungar, la acțiuni protestatate față de Ceaușescu

vietice au trecut la mușamalizarea agenturii, respectiv la aducerea la București, sub diferite acoperiri (atașați de presă, consilieri, secretari de ambasadă) a unor cadre de informații KGB de origine basarabeană. Printre aceștia, cei cu o activitate eficientă pe linia recrutării și a pătrunderii în medii de interes

operativ au fost Victor Vucodin – corespondent de presă la „Izvestia”, Popov, consilier la ambasada URSS de la București și Vladimir Vidrașcu, de la ziarul „Pravda”.

Ca o noutate în modul de operare al serviciilor de informații est-europene pe spațiul românesc merită amintite abor-

darea cercurilor dizidente din rândul intelectualilor, precum și influențarea minorității maghiare de către spionajul ungar, la acțiuni protestatate față de Ceaușescu.

Serviciile de informații sovietice și-au întezit monitorizarea tuturor specialiștilor români, civili sau militari, care urmaseră cursurile universităților din URSS. S-a constatat reluarea unor contacte, intensificarea invitațiilor Ambasadei URSS, organizarea la Moscova a unor simpozioane la care erau invitați specialiști români.

partea celor care lucraseră în domeniul informațiilor externe. Astfel, colonelul Victor Dorobanțu, locțiitor al generalului Doicaru, șeful Direcției de Informații Externe, i-ar fi mărturisit încă din 1972 generalului KGB Oleg Kaughin că: „Noi, cei din Securitate, începem să realizăm că Ceaușescu ar trebui dat jos”.

Un alt moment al „divorțului” între o parte a securității și conducerea PCR l-a constituit protestul muncitorilor de la Brașov din 15 noiembrie 1987. Proaspăt numit la conducerea

Primele semnale ale nemulțumirilor ofițerilor față de cultul lui Nicolae Ceaușescu au venit din partea celor care lucraseră în domeniul informațiilor externe

De asemenea, Radio Moscova în limba română și postul de radio Chișinău au început să atace din ce în ce mai puțin voalat regimul Ceaușescu.

Considerată ca o gardă pretoriană a familiei Ceaușescu, Securitatea trecea prin frământări serioase. Primele semnale ale nemulțumirilor ofițerilor față de cultul lui Nicolae Ceaușescu au venit din

DSS (octombrie 1987), generalul Iulian Vlad și colonelul Dumitru Nătălețu, șeful Securității județene, au ocolit ordinul ministrului de Interne Tudor Postelnicu de a ordona intervenția în forță și folosirea mijloacelor represive, recomandând doar măsuri strict informative în rândul protestatarilor. (va urma)

GEORGE DORNI

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XVI)

Riscul Informativ

Oricine poate fi spion, fără nici o pregătire specială, căci a fi spion înseamnă pur și simplu a afla ceva fără ca alții să sesizeze, fără să simtă că ceea ce știu ei sau cunosc doar ei se deconspiră, iar cel care spi-onează rămâne în umbră, un necunoscut a cărui identitate nu va fi cunoscută poate niciodată.

Riscul este, de fapt, o calitate, poate cea mai mare a unui spion. Este o formă de inteligență și de curaj, pe care orice spion și-l asumă pentru a-și împlini un scop

Și un copil poate fi spion. Un copil nevinovat, care la vârsta cea mai fragedă stă ascuns după ușă sau se prefăce că doarme, în timp ce părinții se sfătuiesc sau pregătesc ce jucării să-i cumpere și să-i pună în brăduțul de Crăciun.

Curiozitatea infantilă îl îndeamnă să afle un adevăr simplu, o informație pe care părinții i-o ascund, dar pe care el dorește să o afle în mod direct, iar pentru a o obține învață, instinctual, să joace teatru. Se prefăce că doarme, sau stă în spatele ușii și tace, pentru a nu fi auzit sau simțit de părinții de la care fură informația pe care o dorește doar pentru el. Spre deosebire de adevăratul spion,

copilul nu va vinde informația, ci o va folosi doar pentru el, pentru a-și satisface propria curiozitate, care pentru el înseamnă enorm.

În această fază a spionomaniei, el nu cunoaște riscurile situației, în care poate fi prins, dar riscă.

Riscul este, de fapt, o calitate, poate cea mai mare a unui spion. Este o formă de inteli-

gență și de curaj, pe care orice spion și-l asumă pentru a-și împlini un scop, acela de a obține informația de care are nevoie. Cine nu riscă nu câștigă, chiar dacă riscul înseamnă șansă sau eșec, uneori fatal, pierderi materiale, libertate sau condamnarea la moarte.

Riscăm când mergem desculți prin junglă și ne ating șerpi veninoși, când ținem în mână o armă, un virus sau o ciupercă otrăvitoare, când facem o călătorie în necunoscut sau facem dragoste, riscăm când ne îndrăgostim sau ne căsătorim sau încheiem o afacere. Riscăm când iubim cu pasiune și când ne alegem prietenii, apoi încercăm să facem

Toată viața noastră se compune de fapt din riscuri, un infinit de riscuri care de care mai ciudate. De la naștere și până la ultimul risc. Cel în care încetăm să mai riscăm. Riscăm

de când ne naștem, de când facem primii pași, când traversăm strada spre grădiniță sau spre școală, când mergem pe un trotuar unde ne poate lovi un ghiveci căzut de pe un balcon uitat cu geamul deschis, la o adiere puternică de vânt.

Riscăm când copiem la un extemporal sau la o lucrare de control, când înotăm sau vâslim într-o barcă șubredă, în care intră deja apă de când pornim de la mal, riscăm când conducem o mașină sau zburăm cu avionul, când ne internăm într-un spital sau facem o operație după care nu ne mai facem nici o iluzie că ne mai trezim, riscăm când ne culcăm triști iar visele noastre nu mai apucă zorii dimineții, riscăm când mergem desculți prin junglă și ne ating șerpi veninoși, când ținem în mână o armă, un virus sau o ciupercă otrăvitoare, când facem o călătorie în necunoscut

ordine în viața noastră din prezent și din viitor, când ne privim din când în când în oglindă și constatăm cât de repede și de nemilos trece timpul pe lângă visele noastre efemere, scurte și poate niciodată realizabile. Riscăm când urcăm pe scara vieții, periculos de șubredă, dar mai ales când avem încredere în oameni, ca într-un cutremur neanunțat dar sigur.

Un spion știe cât de mult riscă în funcție de informația mult dorită, dar mai ales în funcție de mediul din care urmează să obțină informația. El

Pentru un asemenea spion furtul de informații este o simplă joacă. El copiază la xerox sau pe un CD acte, schițe, hărți, planuri complexe ale unor fortificații, unități militare sau strategice, arme secrete, mijloace secrete de luptă, formule chimice sau orice noutate

știe că de cele mai multe ori informațiile pe care urmează să le obțină îi sunt servite pe tavă, îi curg printre degete, pentru că lucrează chiar el cu ele. Îi vin singure, chiar la locul de muncă, iar efortul de a le contabiliza pentru a le transmite ulterior devine o rutină, o obișnuință, pe care ofițerul cu care ține le-

gătura trebuie doar să i-o întrețină permanent la cota de maximă eficiență. Pentru un asemenea spion furtul de informații este o simplă joacă. El copiază la xerox sau pe un CD acte, schițe, hărți, planuri complexe ale unor fortificații, unități militare sau strategice, arme secrete, mijloace secrete de luptă,

top secret

formule chimice sau orice nouitate dintr-un domeniu de tehnologie avansată și le scoate, sub o formă sau alta, din compartimentul în care lucrează. Apoi le predă celui care i le-a solicitat contra unei sume de bani sau altă formă de plată. Riscul său comportă în această situație doar două momente-cheie. Unul când multiplică informațiile și unul când trece cu ele de sistemul de pază, pe care, dacă este suficient de inteligent, îl poate controla chiar foarte ușor pe sistemul clasic al prieteniei, compromiterii, șantajului sau mituirii, sub diverse forme. În alte situații spionul poate fi dirijat să transmită informațiile direct prin calculatorul de la locul de muncă, scutindu-l de al doilea risc, cel al sistemului de pază. Într-o asemenea situație el trebuie doar învățat cum să folosească un calculator pentru a transmite fișiere întregi, prin internet, la un alt calculator, care va sta pe recepție permanent, pentru a capta informațiile necesare.

Un spion recrutat din interiorul unui sistem, oricare ar fi el, poate obține cu riscuri minime informații deosebit de valoroase, dar el poate fi folosit, cu același minim de risc și pentru alte activități

Un asemenea spion trebuie pregătit nu doar în domeniul calculatoarelor, dar și în cel al modului în care trebuie să-și pregătească acțiunea de a avea acces la calculator, de a justifica accesul la el și de a rămâne singur cu calculatorul în timpul programului sau mai ales după

„Filtrul”, altfel spus agentul recrutat chiar de spion pentru sustragerea informațiilor, riscă să fie sancționat deosebit de dur de conducerea obiectivului în care era angajat, de cele mai multe ori penal, fapta sa fiind interpretată și echivalată în termeni juridici cu spionajul economic

program. Pentru spionul care acționează din interiorul unui sistem riscul este deci mult mai

mic decât pentru cel care penetrează sistemul din exteriorul lui, care, cu siguranță, va întâmpina multe obstacole, atât tehnice dar mai ales în privința personalității surselor folosite pentru obținerea de informații.

Un spion recrutat din interiorul unui sistem, oricare ar fi el, poate obține cu riscuri minime informații deosebit de valoroase, dar el poate fi folosit, cu același minim de risc și pentru alte activități: sabotaj, dezinformare, distrugeri de documente sau utilaje strategice ale adversarului, distrugeri de clădiri, baze de date, răspândirea unor zvonuri false despre presupuse boli sau viruși, despre situația financiară sau moralitatea adversarului, a unei firme sau a strategiei unui partid, a unui guvern, care să ducă în final la demoralizarea completă a acestora.

Pentru spionul recrutat din exteriorul unui sistem riscul crește însă enorm, proporțional cu o varietate de factori, care țin atât de pregătirea acestuia, dar și de alte condiții, legate de

mediul în care acționează, de persoanele de la care obține informațiile, de accesul acestuia la sursele directe de la care se obțin ele, de mijloacele tehnice folosite, dar și de natura și trănicia legăturii dintre spion și sursa directă cu acces nemijlocit la informații.

Orice întrerupere între spion și informație creează risc, iar acesta se transmite în

sens invers de la sursă la spion, iar de aici la ofițerul care-l are în legătură pe spion.

Informația, la rândul ei, suferă și ea deformări, de la sursă și până la utilizarea finală, când

conținutul și esența acesteia pot fi uneori deformat enorm de mult. Sunt situații când o informație, trecută prin mai mulți intermediari din sistemul informativ, poate să-și schimbe total esența iar interesul ei final să fie schimbat în totalitate. Acesta este, de fapt, riscul cel mai neplăcut și mai nedorit al folosirii unei asemenea informații – denaturarea ei, datorită unui număr mare de filtre de interpretare. La acest risc se mai adaugă cel legat de posibilitatea, nedorită niciodată, ca unul din „filtre” să fie depistat de organele de contrainformații sau, în cel mai fericit caz, de propriile sisteme de pază și securitate ale obiectivului din care se obțin și se scot informațiile. „Filtrul”, altfel spus agentul recrutat chiar de spion pentru sustragerea informațiilor, riscă să fie sancționat deosebit de dur de conducerea obiectivului în care era angajat, de cele

mai multe ori penal, fapta sa fiind interpretată și echivalată în termeni juridici cu spionajul economic. De la el riscul se transmite la spionul care l-a interpus între el și informație, iar de aici la ofițerul care a coordonat toată acțiunea.

Într-o asemenea situație, dacă ofițerul a respectat toate regulile jocului, riscul se oprește la agent, prima verigă a lanțului informativ și, eventual, la spionul recrutat, căci mai sus el nu mai cunoaște nimic din identitatea reală a ofițerului. Riscul ofițerului se limitează doar la pierderea unei rețele de spionaj, inclusiv a unei surse – obiectivul din care culegea informații.

Dacă însă ofițerul avea mai multe rețele în cadrul aceleiași surse, riscul se rezuma doar la prima variantă – pierderea unei singure rețele, dar nu și a întregului izvor. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

spionaj

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (XIII)

„Cum ne vedem și la ce oră?” l-am întrebat pe Sandy.

„Te iau eu de la hotel. La șapte să fii pregătit cu două cafele. Nino, prietenul meu, nu bea cafea. Lui să-i comanzi un ceai”. Am închis, m-am ridicat de pe bancă și m-am întors pe plajă. Soarele apunea încet, undeva la orizontul oceanului, ca un bec uriaș, de culoare roz, înconjurat de câțiva nori, care-i reflectau lumina într-un adevărat curcubeu de culori. Pentru câteva minute mă visam pe litoralul nostru, poate la fel de frumos, dar nu la fel de bogat în peisajul oferit de sutele de vile, hoteluri, magazine, iahturi și bărci, dispuse de-a lungul plajei și țărmului oceanului.

Mă convinsesem că nu era nici un pericol operativ. Am pus câteva semne la mașină, mi-am luat cumpărăturile, apoi am încuiat și m-am îndreptat spre intrarea hotelului

Am mai intrat prin câteva magazine mi-am luat o rezervă de lame de ras, un kilogram de banane și unul de kiwi, apoi m-am îndreptat spre hotel. M-am

urcat în mașină și am făcut un tur al zonei. Am ajuns la o benzinărie, am făcut plinul, m-am mai învățat puțin pe câteva străzi și m-am întors în parcare de lângă hotel. Mă convinsesem că nu era nici un pericol operativ. Am pus câteva semne la mașină, mi-am luat cumpărăturile, apoi am încuiat și m-am îndreptat spre intrarea hotelului. La recepție era o blondă superbă, care m-a întâmpinat cu un zâmbet ștrengăresc, dar politicos. Când m-am cazat n-o văzusem. I-am spus că sunt un client nou și i-am indicat numărul camerei care mi se reparatizase, solicitându-i cheia.

„Știu că ați venit în urmă cu câteva ore. Am fost puțin

din România. Mama mea este originară din Banat. Eu m-am născut aici, dar mai am rude rămase acolo.”

„Mă bucur foarte mult să întâlnesc pe-aici o fată atât de frumoasă, cu rădăcini în țara mea”, i-am răspuns. „Cât stați pe la noi?” „Sunt venit la un colochiu, pentru circa o săptămână, dar mâine plec să-mi vizitez un prieten, pentru câte-

va zile. Când mă întorc mi-ar face plăcere să bem o cafea împreună. Am să vă caut. Acum însă mă grăbesc să studiez niște materiale pentru întrunirea pe care o voi avea în curând. Aș dori să fiu trezit pe la ora 6. Se poate?”. „Nici o problemă. Mă voi ocupa cu plăcere de acest serviciu. Vă doresc noapte bună. Numele meu este Sabina”. I-am urât

noapte plăcută, apoi m-am despărțit de ea și am urcat în cameră. Mi-am verificat încă o dată semnele lăsate la bagaje și am intrat sub duș, unde am stat mai bine de o jumătate de oră. Simțeam nevoia unui duș fierbinte care să-mi redea energia de care aveam nevoie în zilele următoare.

Se părea că aventura lui A007 îl împinsese, fără voia lui, într-o acțiune care-i punea în pericol situația sa de agent al Centralei de spionaj din care făcea parte

Când am terminat mă simțeam eliberat de toate energiile negative care se acumulasera în mine pe parcursul întregii zile. M-am șters cu un prosop aspru, apoi m-am întins pe pat, am potrivit aerul condiționat și am dat drumul la

în posesia banilor rezolva toate problemele. Katty era singura moștenitoare și toți banii îi reveneau doar ei, dar trebuia să acționeze urgent, căci răpitorii o presau iar o intervenție a poliției ar fi stricat toată treaba.

Sandy avea un prieten – Manphis – care conducea în Argentina o agenție de detectivi

Trebuia mers la el pentru a stabili exact care este situația moștenirii, după care urma să găsim o soluție cât mai discretă pentru a o dirija pe Katty către Manphis, fără ca poliția să simtă ceva

televizor. Am butonat telecomanda până am dat de un film italian. Filmul trata un subiect cu mafia. Îmi plăcea tema, așa că l-am lăsat și am stins lumina din cameră. Priveam ecranul și acțiunea, dar gândul îmi fugea înapoi la discuțiile avute cu Sandy la restaurant și mai ales la prietenul meu A007. Se părea că aventura lui A007 îl împinsese, fără voia lui, într-o acțiune care-i punea în pericol situația sa de agent al Centralei de spionaj din care făcea parte. Din cele povestite de Sandy reieșea clar că nu dorise un asemenea final, dar se implicase suficient de mult în relația sa cu Katty și trebuia ajutat. Ajutorul trebuia acordat însă discret și indirect, întrucât poliția era și ea alertată din cauza lui Billy, copilul lui Katty, care fusese răpit, iar cei care o făcuseră cereau pentru el o sumă destul de mare. Katty se părea însă că are noroc. Avea o moștenire de la unchiul din Argentina. Dacă reușea să intre

și adunase suficiente date despre unchiul lui Katty și despre bunurile care compuneau masa succesorală. Trebuia mers la el pentru a stabili exact care este situația moștenirii, după care urma să găsim o soluție cât mai discretă

pentru a o dirija pe Katty către Manphis, fără ca poliția să simtă ceva. Acțiunea în care intrasem începuse să-mi placă, deși nu fusese în planul misiunii mele în spațiul „Andra”, iar Sandy se dovedise într-adevăr înger păzitor.

Cu relațiile pe care și le făcuse în toate mediile sociale, politice și comerciale reușise să rezolve rapid multe din problemele cu care mă confruntasem și de care încă mai aveam să mă lovesc.

M-am trezit însă din visare tocmai când eroul filmului trăgea câteva rafale de pistol mitralieră în niște mafioți, care îl urmăreau cu mașina.

Ca din senin, a apărut și poliția, iar mafioții au fost prinși și li s-au pus cătușele. Am stins televizorul fără să mai văd finalul și m-am culcat.

Mă aștepta o zi palpitantă, dar probabil și grea. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

investigații

Cine și cum ne ascultă telefoanele

Când un operator național de telefonie mobilă a introdus, cu puțin timp în urmă, un serviciu care îți permite să te orientezi (în sensul că antena de la care telefonul primește semnalul trimite, în plus, și locul unde este amplasată, o groază de abonați, unii dintre ei parlamentari, au sărit în sus, plângându-se că sunt urmăriți și li se încălcă drepturile. Au urmat explicații din care se înțelegea că nu este decât o chestie minoră. Și totuși, până la urmă, se pot intercepta telefoanele mobile? Dar faxurile? Este greu sau ușor? Asta veți afla în acest episod al serialului nostru.

Telefonul mobil poate transmite și când este oprit

Cel mai vulnerabil sistem de telefonie mobilă este sistemul NMT, unde informațiile sunt transmise în clar, fără nici un fel de criptare. Acest sistem a rezistat în România doar puțin timp.

GSM este un sistem european creat în 1986. Prima lansare comercială a avut loc în 1991, iar de atunci a fost adoptat de toate țările europene. În România, succesul a fost enorm. Numărul de abonați a crescut într-un ritm pe care nici măcar societățile care oferă aceste servicii nu-l bănuiau. Dacă în primii ani după apariția acestui sistem cei care doreau să intercepteze convorbirile abonaților trebuiau să apeleze la angajați ai operatorilor de telefonie mobilă, dezvoltarea tehnologiei a făcut ca telefonul mobil să reprezinte, chiar și atunci când este oprit, un spion permanent în preajma posesorului. Echipamentele care permit accesul neautorizat la aceste comunicații costă, la magazinele de specialitate din Occident, doar câteva sute de dolari.

Operatorii știu unde ajung telefoanele furate

Fiecare aparat telefonic are un cod unic, datorită căruia poate fi oricând și oriunde identificat. Același lucru se întâmplă și cu cartelele SIM. În

cazul în care aparatul telefonic este cumpărat de la operatorii de telefonie mobilă, numele și datele personale ale clientului intră în baza de date a operatorului. Același lucru se întâmplă pentru abonați. Promisiunile de confidențialitate ale operatorilor au rămas doar o reclamă ieftină, atâta timp cât rețeaua Internet abundă de anunțuri ale celor care vând CD-uri pentru calculator, pe care se găsesc bazele de date ale operatorilor. Iar aceste CD-uri au fost făcute, în mod evident, de angajați ai acestor operatori.

Utilizarea mobilului ca mijloc de interceptare

Unele modele de aparate telefonice GSM prezintă servicii ascunse ce pot fi activate în secret. Apelând un asemenea aparat mobil, el va răspunde automat, fără să afișeze starea activă și realizează legătura cu corespondentul, care poate asculta ce discută purtătorul aparatului. Alte modele, cu funcțiile vocale cunoscute (răspunsul vocal automat sau apelul vocal) activate, pot deveni microfoane la purtător, întâmplător sau cu intenție. În momentul în care astfel de terminale primesc apel, este posibil ca posesorul să rostescă exact cuvântul-cheie, care, fiind recunoscut, determină „răspunsul” automat, ca și în cazul comenzii vocale, aparatul activându-se fără ca posesorul să observe. Același fenomen se poate produce și în timp ce se primesc mai multe apeluri, dacă aparatul are soneria blocată, iar în apropiere se rostesc, întâmplător sau nu, „cuvântul-cheie”. Dacă funcția de activare vocală a aparatului este validă, la rostirea unui nume stocat în memorie poate fi apelat abonatul respectiv, fără ca apelantul să observe, iar telefonul său se transformă și în această situație

în microfon la purtător. Există și posibilitatea activării telefonului de la distanță, fără ca utilizatorul să fie avertizat și astfel să se poată intercepta convorbirile ambientale (funcția de „baby-sitter”, care poate fi sau nu menționată în documentația tehnică). Această funcție poate fi activată doar de cei care cunosc codurile de activare.

Legătura la Internet – ușa deschisă la casă

Toți cei care folosesc în mod curent calculatorul au auzit de hackeri și crackeri. Sunt persoane care cunosc foarte bine modul de funcționare al rețelei Internet și își petrec timpul căutând „uși deschise” pentru a putea pătrunde în celelalte calculatoare legate în această rețea publică. Cum astăzi se folosește Internetul de la trimiterea de scrisori de dragoste și până la plata impozitului sau tranzacții bancare, este ușor de înțeles că datele care circulă prin acest sistem pot fi foarte folositoare unor persoane rău intenționate.

Unde ajunge faxul pe care îl trimiți?

Metoda cea mai simplă prin care se poate intercepta o transmisie fax este, pur și simplu, legarea unui alt aparat fax pe linia telefonică. Metodele și posibilitățile sunt aceleași ca și în cazul interceptării unui telefon obișnuit.

Un echipament de programare special, care costă în jur de 200 de dolari, poate modifica identitatea faxului. Astfel, de la acest aparat se poate transmite un mesaj fax fals către un alt aparat și se poate crea impresia că mesajul este legitim și real.

Și să nu uităm că aparatul fax emite radiații pe o rază destul de mare, iar un aparat special poate „citi” aceste radiații.

CLAUDIU DRĂGHI

anchetă

Filiera arabă din România

Câțiva oameni de afaceri de origine arabă au păgubit statul român cu sute de milioane de dolari

Din datele obținute de ofițeri care au lucrat sau lucrează în structuri informatice rezultă că pe teritoriul României s-au desfășurat intens după 1989 o gamă întreagă de activități ilicite desfășurate de cetățeni arabi, soldate cu mari prejudicii pentru statul român. Folosind firme și documente falsificate, eludând vama și organele de control financiar, infractorii din această zonă au scos din țară sume imense de bani în valută sau și-au creat imperii comerciale în interior, care în prezent par absolut ilegale.

Câteva cazuri mai importante:

Frații Gadban – Wael, Thaer și Samer – sunt de mulți ani în atenția organelor de informații române. De altfel, Samer Gadban, în timp ce se afla în Timișoara ca student, în 1985, a ucis un conațional, membru al Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei (condus de Georges Habache), pe motiv că nu-i împărțea convingerile politice, el fiind membru Al Fatah. A făcut închisoare în România și în prezent se află în Danemarca.

Wael Gadban a fost student în București, în același timp fiind folosit ca translator pentru ofițeri Al Fatah care veneau la pregătire înainte de 1989. Are legături vaste în cadrul OEP în București, principala legătură fiind Mohamed Shrech (alias Abu Rami), consilier de ambasadă, cadru de informații palestinian suspect de legături cu fostul KGB.

În 1990, cei trei frați au intrat în legătură cu frații Elias și Mike Nassar, cunoscuți traficanți de armament și specializați în contrabanda cu mărfuri din Orientul Apropiat spre Europa.

Prin intermediul lui Mohamed Shrech, întregul grup a intrat în legătură cu organele de informații ale armatei – Romtehnica – și cu SRI, mergând până la vârf. În paralel l-au atras la colaborare pe generalul Gheorghe Florica pentru facilitarea trecerii prin vamă a mărfurilor, în special țigări.

Mari cantități de țigări au început să intre în România prin intermediul firmelor Palestina, Genah, Bela Iordania, Samer, Samira, Silvia, Elma, Azi-

co, Amege, Karelia etc., în mai toate cazurile eludându-se vama și plata taxelor legale.

Din cauza sumelor de bani manipulate între clanul Gadban și clanul Nassar au apărut divergențe, fiecare „turnându-l” organelor în drept pe celălalt, câștig de cauză având familia Gadban, care a determinat arestarea lui Elias Nassar (ulterior eliberat în urma achitării a circa trei milioane dolari către statul român). Pentru a plasa eficient marfa, în acțiune au fost angrenați mulți cetățeni arabi care prin firmele lor au distribuit-o și au susținut intens contrabanda.

Dintre aceștia menționăm:

1. **Khalil Khassan** – palestinian cu pașaport nr. D.032557, eliberat de autoritățile din Iordania – a introdus în țară mari cantități de țigări și alte bunuri, mult peste cele prevăzute în documente, pagubele însumate fiind, după unele surse, de peste un milion de dolari. În anturajul său au fost semnalati generalul Florica Gheorghe și Bunea, fost secretar de stat la Ministerul Transporturilor.

anchetă

2. **Frații libanezi Ahmed și Mohammad Murad** – patronii firmei Spring Time – care după câteva „tunuri” reușite cu țigări au deschis lanțul de magazine – restaurant ce poartă numele firmei, după care au achiziționat câteva hoteluri pe litoral. Ambii au fost în atenția fostei securități și ulterior a SRI. După unele surse, pagubele cauzate ar fi de circa 19 milioane de dolari.

3. **Simon Abu Rached** – nepot al fostului ambasador al Libanului la București, Emile Badran – din beneficii rezultate din afaceri a cumpărat restaurantul „Brădet” din cartierul Cotroceni.

4. **Mohamed Al Itawi** – libanez – fost student în România, patron al firmei „Bibu” SRL și coproprietar al cazinoului de lângă Herestrău.

5. **Hanry Al Sekaaf** – cetățean libanez – coproprietar al cazinoului „Rouge et Noire” (a fugit cu bani cu tot din România).

6. **Jamal Kanj** – cetățean libanez, fost student – din banii acumulați a deschis o afacere en-gross cu fructe. A fost în atenția organelor de securitate.

7. **Hussein Hassan** – cetățean libanez – din banii adunați a deschis restaurantul „Blida” din Grozăvești. Se discuta că s-ar ocupa și cu traficul de droguri. Este cunoscut de organele de informații.

8. **Ali Hamed** – libanez – fost student în România, și-a cumpărat restaurantul „Gold Time” din Regie.

9. **Mohamed Abbas** – sirian – proprietar al firmei „Romsir” SRL, care a cooperat cu Omar Hayssam și Bakry, fratele lui Nasser Bakry, ofițer de securitate la Ambasada Siriei în București.

10. **Victor Issa** – cetățean cipriot de origine libaneză – care, acționând la Constanța, a creat un prejudiciu de circa 30 milioane de dolari, apoi, mituind magistrați, a fugit în străinătate.

11. **Ahmed Saleh** – libanez – rudă cu Nabih Berry, șeful „Amal” și al parlamentului libanez care a fost prins în casă, de poliție, având 125.000 de dolari pe care însă i-a cedat, menționând că nu știe ai cui sunt.

12. **Raad Halloul** – irakian – combinat în afaceri cu un senator român, la o fabrică de cafea și la un combinat de creștere a puilor.

13. **Mohamed Mousawi** – libanez – din banii acumulați și-a deschis o fabrică de împachetat cafea.

14. **Walid Ghassan Jaber** – irakian – cunoscut ca distribuitor en-gross la complexul „Ciuperca” din București.

15. **Ali Shala Awada** – libanez – proprietar al firmei „Romprofil” din Calea Moșilor, București.

16. **Yusef Somma** – libanez – fost reprezentant al firmei producătoare de țigări „Biblos”, s-a ocupat și cu vânzarea de cafea, nesc Amigo falsificat, coproprietar al restaurantului „Triumf”.

17. **Hassan Al Maami** – libanez – fost student și doctorand în București, are firmele „Velmani”, „Mei” etc, care se ocupă cu țigări pe ruta Cipru-Bulgaria – Odessa și cu cafea falsificată, având o fabrică la Mihăilești, județul Giurgiu. A început ca distribuitor, ajutat de fratele său Hussein, care fiind prins cu un transport ilegal de țigări a avut „C”-ul pe pașaport, însă, prin

relații oculte, a reușit să fugă în Liban. Ambii au fost în atenția organelor de securitate și în prezent a SRI.

18. **Nabil Shery** – libanez – absolvent al Facultății de Medicină din Iași. A vândut țigări Biblos și Parisienne. Partener de afaceri cu frații Murad la SC „New House” din Pantelimon.

19. **Khaled Al Amin** – libanez – a vândut intens țigări, acționând prin firma „Niran” specializată în parfumuri.

20. **Elias și Michel Youssef** – libanezi – parteneri ai lui Emile Badran, fost ambasador al Libanului la București,

care a introdus prin firma „Bela Jordania” mari cantități de țigări.

21. **Arez, Gerban și Zaitef Tohme** – libanezi din Cipru. Au introdus mari cantități de țigări Monte Carlo, Camel, Salem, Vantage.

22. **Balliety** – cetățean cipriot – aducea în România țigări Marlboro și LM comercializate prin libanezii Salah Kobrossly și Victor Issa. Pagubele cauzate – în jur de 47 milioane dolari.

23. **Amer Oibeid, Ahmed El Khatib și Talal Al Khatib** – iordanieni – reprezentanți ai fir-

mei Bastos, au produs pierderi apreciate de unele surse la circa 6 milioane de dolari lunar.

24. **Victor Sarris** – libanez – reprezentant al firmei Parisienne, folosindu-i pentru distribuție și desfacere pe libanezii Ezz Ibrahim și Ali Hamed, care au produs statului român pagube de circa 5 milioane de dolari în 1993.

25. **Jamal Yoosef și Said Baaklani** – reprezentanți ai firmelor „Karelia” și „Smoker” au produs pagube statului numai în 1992-1993 de 365.000 de dolari SUA.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Laudă minciunii

Una dintre replicile preferate ale oamenilor, când vor să se descrie flatant este: „Nu-mi place minciuna“ (replică prezentă în toate interviurile cu vedete și probabil în concursurile de miss, după cea cu „Vreau să fie pace în lume și copiii să nu mai moară de foame.“ sau „Defectul meu este că sunt prea sincer/ă sau prea bun/ă.“).

Permiteți-mi să trag una sub centură adevărului și să

aduc eu laudă minciunii, dacă altcineva nu s-a găsit până acum. Iată câteva tipuri de situații în care, departe de a fi ceva rău, minciuna e singura soluție decentă:

1. Copilul (al vostru, al nostru, al vecinului etc.) vine la noi cu ultima sa creație artistică (un guguloi cu două puncte, burtică, bețe și crăci în loc de picioare, respectiv mâini, colorat în ce i-a picat sub mână, după ce în

prealabil a gustat din fiecare culoare, să vadă care se potrivește mai bine cu desenul său), mândru nevoie mare. Ce îi spuneți?

a. Du-te, băi, de-aici, că oamenii nu arată așa. Deși, dacă mă uit mai bine la tine...

b. Foarte frumos, excelent! Mamă, ce ai desenat tu aici? Pe mama? Bravo etc.

Dacă sunteți oameni buni, desigur că optați pentru b. Optând pentru b., mințiți oleacă (nu, copilul nu a desenat frumos, ci doar a desenat, ceea ce pentru un copil e o mare realizare, desigur). Foarte bine. E singura soluție decentă.

2. Vizitați un prieten bolnav, care se plânge că arată prost din cauza bolii etc. Îi spuneți:

a. Într-adevăr, ești cam gălbejit și stafidit.

b. Vai de mine! Dar arăți foarte bine. E evident că te simți mai bine.

Normal că nu spuneți adevărul. Adevărul vostru i-ar mai trebui sărmanului om, după ce că e bolnav!

3. Un prieten foarte bun are temperament artistic, dar,

pentru că de multe ori cineva acolo sus se ține de glume, a uitat să-l hărăzească și cu talentul indispensabil în astfel de situații. Rețineți: e un prieten bun. Prietenii buni nu se găsesc pe toate drumurile. Prietenul bun vine la voi cu speranță și cu produsul impulsului său creator, la care a muncit cam un an (să zicem un roman). Ce facem?

a. Îi spunem: romanul tău (pe care-l numesc așa doar pentru că te cunosc de-atâta timp), nu-și merită de fapt numele. Renunță. Fă și tu ceva util.

b. Desigur, romanul are calitate. Ar mai fi ceva de lucru, dar ai potențial.

Eu aș alege b., să vă spun sincer. Adevărul ăsta, pus în balanță cu o legătură umană trainică, nu merită.

E reconfortant deci că există minciuna, la care poți recurge când sinceritatea ar fi tâmpă și veninoasă. În lipsa ei, am avea la concursurile de miss răspunsuri de genul: „Nu dau doi bani pe pacea lumii și pe copiii care mor de foame. Eu vreau să prind soldurile de la Praga“. Și nu-i frumos!

CALITĂȚI SECRETE, DAR INDISPENSABILE

Un lucru foarte amuzant în prezentările de calitate necesare candidaților ideali pentru tot felul de slujbe e înșiruirea aceea interminabilă de bile albe, neprihănite, cum ar fi: seriozitate, spirit de echipă, inițiativă, moralitate, abilități de comunicare excelente... Ultima se referă de multe ori la cele așa-zis negative: ipocrizie, în doze variabile, puțină nepăsare (că dacă le-ai lua pe toate în serios, ai claca), lipsa totală de inițiativă sau mai pe scurt abilitatea de a spune: „Da, șefu’, ai dreptate, șefu’“. Am discutat deci cu câțiva tineri cât de importante sunt calitățile despre care nu vorbește nimeni în cariera lor.

Andrei S. (25 ani, asistent vânzări). Sunt foarte importante. Nu ai voie să spui tot ce te enervează la toată lumea, că nu ajungi nicăieri. Doar nu ești cu prietenii tăi, ești într-un mediu formal, chiar dacă ești mai apropiat de unii colegi. Iar cu șeful, ce să mai spun... Îi zâmbești frumos, chiar dacă te gândești că a luat decizii tâmpite și că nu-ți recunoaște meritele.

Simona C. (24 ani, grafician). De multe ori prostiile astea de descrieri de calitate sunt total aiurea. Adică de multe ori firmele au nevoie de candidați cu calitate total opuse față de cele pretinse. În aproape orice firmă, de exemplu, e nevoie de roboței. Păi dacă toată lumea ar avea câte o inițiativă pe zi, ar fi un haos absolut. E normal, doar că nimeni nu recunoaște. De multe ori se preferă oameni fideli și plăți unora strălucitori, dar imprevizibili.

Florin M. (26 ani, curier). Dacă stai între oameni și ai contact cu oameni diferiți, ceea ce într-o slujbă ca a mea se întâmplă zilnic, ai nevoie de ipocrizie în doze mari, nu

mici. Altfel nu ai cum să supraviețuiești. Trebuie să te prefaci că lucrurile merg bine, chiar dacă fierbi pe dinăuntru.

Ruxandra P. (28 ani, asistent manager). Fiecare zi la serviciu e o nouă zi de compromis. Sigur că nu facem ce ne place, cu cine ne place, că altfel n-ar mai fi muncă, ci vacanță. Încă de la interviul de angajare ești ipocrit. Îi spui omului cu care vorbești că te interesează foarte mult prestigiul companiei și șansa care ți se oferă bla-bla-bla, când de fapt tu vrei să se treacă mai repede la discuția despre bani, că doar aia te interesează.

Horia N. (26 ani, operator baze de date). La noi culmea e când vreo colegă își cumpără câte ceva nou și toată lumea o admiră și-i spune cât de bine arată, iar în pauza de țigară le auzi cum o bârfesc, ba că nu-i stă bine, ba că s-a îngrășat, ba că e șleampătă. Mă rog, lucruri normale, bârfă de birou. Dar e important să-i spui omului în față ce vrea să audă, că altfel nu poți lucra în echipă. Să nu credeți că e o critică, pentru că și eu fac la fel.

Pagină realizată de IULIA GORZO